වාක්‍යං රසාත්මකං කාව්‍යම්

පූජ්‍ය උඩවෙල රේවත හිමි

Literary critics throughout the ages have presented numerous definitions of poetry. In these definitions, there are similarities and dissimilaries in equal measure. This has perhaps contributed to the intense debate and discussion on the appreciation of poetry. In these debates, the majority of the critics accept that the sole defining feature of a poem is its ***rasa,*** or the ability to evoke an appreciation. A defining feature of early Sanskrit poetry in particular is its ability to evoke a spontaneous appreciation, whereas much of the later Sanskrit poetry show evidence of a rejection of an emotion-based ***rasa,*** suggesting an artificially imposed restriction on the spontaneity of poetic creation.

කවිය යනු සෞන්දර්යාත්මක කලා මාධ්‍යයකි. මිනිස් හදවතේ පහළවන අනුභූති පූර්වක භාවයන් ආකස්මික ව මුදාහැරීම කවියක ආරම්භය යි. කාව්‍යය කවදා මේ පෘථිවි භූමියෙහි පිළිසිඳ ගත්තේ දැයි පැවැසීම උගහට ය. වෛදික සාහිත්‍යාගත ඍග්වේදයෙහි හමුවන සූක්තයන් ගැයූ කවියන් කවියේ පුරාණතම උරුමකරුවන් වශයෙන් බොහෝදෙනා හඳුන්වති. කෙසේවුව ද ඍග්වේද යුගයේ කවියා ද කාව්‍යකරණයෙහි ආයාසයෙන් නිරතවූවා නොව අනායාසයෙන් ගලා ආ පද්‍යවැලකට තාලයක් සැපයූයේ ය. එහෙත් පසුකාලීන ව කවියට සිතැඟි මගක ගමන් කරන්නට අවස්ථාව නොමැති විය. කාව්‍ය නිර්මාණ බහුල ව සමාජගත වීම නිසා ඒ පිළිබඳ නීති රීති මාලාවක් ද කරළියට ආවේ ය. ඒ තුළින් ආකස්මික ව උපදින කවියට කෘත්‍රිම මුහුණුවරක් ආරෝපණය විය. කෙසේ වුව ද පූර්වකාලීන කවියා මෙන් ම පසුකාලීන කවියා ද කාව්‍ය

© පූජ්‍ය උඩවෙල රේවත හිමි

[illegible]

භාෂාශාස්ත්‍ර පීඨ ශාස්ත්‍රීය සංග්‍රහය, 14 කලාපය, 2010, භාෂාශාස්ත්‍ර පීඨය, කැලණිය විශ්වවිද්‍යාලය